

Abstrakt

Předkládaná práce se snaží komplexně zhodnotit pražskou meziválečnou architekturu německy mluvících architektů. Pracuje s metodologickým rámcem vystavěným na třech vzájemně se prostupujících či prolínajících vrstvách. První vrstva přibližuje socio-politicko-historicko-kulturní podmínky vzniku architektury v Praze. Prahu představuje jako hlavní centrum ČSR, specifikuje roli pražského magistrátu, přibližuje židovskou otázku, pražský bilingvismus a hlavní platformy pro německojazyčné architekty. Druhá vrstva dělí heterogenní skupinu německy mluvících architektů dle kulturních okruhů a specifika každého kulturního okruhu dokládá na několika případových studiích. Pro německý kulturní okruh byli vybráni architekti Rudolf Hildebrand, Adolf Foehr a Fritz Lehmann. V okruhu na pomezí českého a německého kulturního prostředí jsou představeni architekti vždy po dvojicích: Erwin Katona – Berthold Schwarz, Ernst Mühlstein/ Viktor Fürth – Otto a Karl Kohnovi a Rudolf Wels – Martin Reiner. Třetí vrstva práce se pokouší pražskou německou architekturu nahlédnout v širší perspektivě a zasazuje ji do evropského rámce německé architektury. Představena jsou města Hamburg, Frankfurt, Berlín, Mnichov, Vídeň, Bratislava a Budapešť. V následných průnicích a překryvech jednotlivých vrstev se vyjevují jistá specifika pražské německé architektury a zároveň se vytváří model sítě vztahů, které byly pro pražskou německou architekturu zcela klíčové.

Klíčová slova

architektura dvacátých a třicátých let 20. století, Praha, německy mluvící architekti, židovští architekti, identita, národnost